

Двама влюбени, Тифани Кенеди и Питър Кингсли, в приповдигнатото от пламенните си чувства един към друг настроение, преминаваха ентусиазирано по едвам забележимата пътека сред джунглата.

Намираха се в една от онези диви местности на Еквадор, приспособени за хора – или поне донякъде. Защото авантюристи като Тифани и Питър трудно биха се въздържали да следват просто един ясно разграничен път – не го бяха правили дори по отношение на връзката си, нямаше как да го правят и сега. Затова и неведнъж той и тя си позволяваха да се отклоняват направо през разни не толкова добре изследвани по-диви територии – разбира се, опитвайки се да са максимално нащрек за възможни опасности.

Трябваше да дадат всичко от себе си, за да бъдат тези дни запомнящи се. Защото после не се знаеше колко често щяха да могат да бъдат заедно.

- Наистина ли трябва да тръгваш на онова турне? – изрече по едно време Тифани, с дълбока въздишка.

- Твърде много хора разчитат на мен вече, след успешните ми първи два сингъла и албума – отговори Питър, като напрегна мускулите на едната си ръка, за да отмести една голяма и тежка висяща лияна, препречваща пътя им. Двамата продължиха след нея, а междувременно младият мъж продължи и думите си - Но поне в последно време аз и ти успяхме да изживеем някои от най-вълнуващите моменти в животите си... О, и то какви моменти! – и двамата се засмяха, после той махна с ръка и каза – Но защо говоря така сякаш сме умряли? Аз просто ще обикалям света на турне, а ти ще започваш университет.

- Моята рутина няма да е много по-различна от досегашната ми гимназиална в същия град - отбеляза Тифани. – Но твоята...

Питър се поспря на едно място, а и Тифани забави крачката си и стори същото. Тогава младежът хвана нежно своята любима за ръцете и се загледа чувствено в нейните красиви сини очи. Заглади леко кичур от дългите руси коси на приятелката си зад ухото ѝ, докато междувременно и тя самата осезаемо се усети как потъва в магията на романтичния му кафяв поглед, идеално съчетан с естествения червен цвят на неговата коса, през която красивата млада жена на свой ред бе привлечена да прокара пръсти.

- Ще намираме време. За всичко – Питър звучеше доста сигурен, макар и същевременно да се опитваше и сам за себе си да подсилва това чувство на увереност. - А тези мигове – като настоящите, които споделяме тук и сега... те ще се превърнат в спомени, които по всяко едно време ще подсилват нашата връзка от разстояние. Като всички предишни и всички следващи такива.

Тифани кимна, докосната от словата му. Той и тя се целунаха и продължиха пътя си из джунглата.

- Мислиш ли, че е време да включим вече телефоните си? – попита през смях тогава тя, докато двамата вървяха внимателно по един леко стръмен наклон, отвеждащ към основния път. – Така де, сладкото ни измъкване от света за няколко дена бе незабравимо... но близките ни сигурно са се побъркали!

- Е, не е като да не сме оповестили, че сме решили да избягаме от всичко за няколко дена... - каза Питър, ухилен. – Но да, може би вече сме твърде дълго време без контакт с когото и да е извън тази местност на Еквадор. Още като се приберем в къщичката ще проверим дали въобще има обхват тук. И... ще се започне.

¹ Тази глава съдържа герои и/или сцени, споделени с/от авторката Марина Соколова

Тифани знаеше какво имаше предвид той с последните си няколко думи. Това я накара да се засмее наново и да рече:

- Мисля си, че ако помолиш хората от екипа ти да вървите на по-бавно темпо, ще се съгласят. Говорим за музикална компания, управлявана от наследница Годхънт, все пак – а тя винаги е била достойна и уважителна, също като предците си, макар и да не носи тяхната кръв. И би разбрала обосноваването на своите изпълнители, а и не само на тях.

- Всъщност... притеснява ме не само предстоящия интензивен график като изпълнител на "SG Music" – отбеляза Питър, но с изкривени в тънка усмивка устни. – Тайен... той... е просто неукротим! Добри дружки си ставаме с него, но неизчерпаемата му енергия за музика понякога ме изумява! През по-голямата част от турнетата си ще пеem в едни и същи градове на сходни дати, затова и ще пътуваме заедно – и съм убеден, че той ще се възползва от всяка минута в свободното ни време, за да напишем песните като за поне още два албума и на двамата!

Този път и Питър, и Тифани, прихнаха да се смеят едновременно. Ала ненадейно мислите им се отнесоха в друга насока, когато те най-накрая достигнаха до нормалната утъпкана пътечка и нейното продължение ги накара да ахнат.

Пътеката градираше в дълъг въжен мост, извисяващ се над дълбока пропаст. Мост, по който бе нужно двамата влюбени да направят само няколко крачки, за да се озоват заобиколени от внушителната пейзажна гледка на цялата околност.

А на подобни места, очаквано, освен само да се наслаждават на красотата на природата, двама тийнейджъри от двадесет и първи век нямаше как да не пожелаят за сторят и друго.

- Трябва да си направим селфи! – възкликна с ентузиазъм и шеметно нетърпение Тифани, при което извади от джоба си едно тънко като стъкло устройство, наподобяващо тъчскрийн телефон, но всъщност представляващо ново поколение професионална камера с брилянтно качество на картината.

С такова качество Тифани и Питър запаметиха момента като застанаха близо, но не рисковано близо, до въжения парапет на моста и започнаха да си правят серия селфи снимки – някои в прегърната поза, други със споделени сладки целувки, трети просто със съзерцаващи се погледи, изпълнени с проблясъците на истинската любов...

Но не само погледите им проблесваха пред фото обектива.

- Ей... видя ли това? – по едно време, момичето откъсна вниманието си от споделените моменти със своя приятел и запремигва.

Загледа се в едно нещо на изображението от камерата, което първо посочи на Питър върху самата нея, а после се обърна по посоката, която заснемаше тя.

Още на екрана червенокосия младеж бе уловил за какво му говореше тя, но щом и двамата вече се бяха втренчили в реалната точка, от където идеше проблясъка, всички потенциални съмнения вече бяха разсеяни. Там, сред гъстата зеленина от другата страна на моста, действително проблесваше нещо.

Завладени от неистово любопитство, Питър и Тифани от раз тръгнаха натам. Нужни им бяха не повече от няколко минути, за да стигнат дотам и да започнат да разчистват дивата растителност. И още няколко, за да установят със сигурност какво точно присвягваше там, изпод нея.

Мъжът и жената останаха озадачени. Отвориха широко очи и усти и няколко секунди само гледаха към изумителното си неочаквано откритие. Саркофаг в доста типичен стил за по-късните епохи на египетските династии...

Но проблясъка не идваше толкова от майсторски изображения лик на непознатия мъжки владетел, а от сърцевината на откrehнатия саркофаг. От там сияеше отначало

лека, но постепенно засилваща се светлина. Докато Тифани и Питър се осъзнаят, горния капак се вдигна пред тях и въпросната светлина ги окъпа напълно.

И тогава... те съзряха нещо не по-малко необяснимо.

“Цвете за моята любима!”

Възторженият, дълбоко чувствен глас на един влюбен млад мъж огласи пространството, в което Трой и Селесте изведнъж отвориха очите си.

Те знаеха кой бе този човек – той се явяваше неизменен фактор за съществуването на единия от тях изобщо. Също както и жената, която секунди по-късно съпрузите Годхънт съзряха и чуха наред пространството от меки, пухкави облаци, в което се бяха озовали. Из което сега се рееха, но без да могат да съзират телата си... нито да чуват гласовете си. Но пък имаха съзнание.

Ала преди да се е появила жената първо се появи едно момиченце. Не, всъщност преди момиченцето това пространство бе обгърнато от сиянието на ярка звезда, която се раздели на две и се спусна към детето, като за да вземе то с малката си ръчичка едната половина, а другата – тя да се докосне до пръстите на малкото момченце, което тъкмо се бе появило тук.

Изведнъж облациите се измениха напълно и тяхната белота се превърна в... белотата на сняг. А наред този сняг, двете дечица се гледаха с вълнение. По време на своята първа среща като живи същества.

Но ето, че ненадейно образите се размесиха и светлината се замени от тъмнина. Сега наоколо сняг вече нямаше, а единствено прах и паяжини. И две решетки – решетките на килия, която разделяше висок и привлекателен тъмнокош момък и красива русокоса девойка – и двамата загледали се един в друг с много обич в запленяващите си сини очи. Сцена, която още от същинското си начало не бе съвсем стабилна в ползрението на съзерцаващите я, защото нещо неясно я премесваше с друга подобна между тези двама влюбени, гледащи се по същия начин, но в далеч по-светлата атмосфера на китна горичка.

Скоро всички тези образи отново изчезнаха и тайнствените мъж и жена се пренесоха из плетениците на един лабиринт... а сетне – в неговия край, където той и тя се целунаха...

“Цвете за моята любима!” - и ето, че ненадейно този чувствен възглас наново огласи всичко наоколо, а целувката на двамата се измени – или поне те двамата се измениха. Вече се намираха на друго тъмно, но съвсем не толкова подтискащо място като затвора, под един купол наред зеленината, а във вида им имаше нещо по-зряло – въпреки което той и тя все още бяха като две млади птички, носещи се на крилете на същата онази пламенна обич, която излъчваха отдалеч. И която мъжът сега изразяваше спрямо жената не само със своите слова, а и като ѝ поднасяше прелестна червена роза...

Красавицата пое цветето в нежната си ръка, а скоро след това тя и нейния избранник в живота се целунаха и потънаха в блаженството от взаимното си присъствие...

При следващата смяна на сцената той и тя вече не бяха един с друг. Но нещо ги свързваше не само душевно – то се намираше там, в утробата на прекрасната жена в напреднала бременност, който седеше при един прозорец и галеше нежно своя корем

докато съзерцаваше ту него, ту хоризонта... Знаейки, че някъде там бе нейния възлюбен... Бащата на първата ѝ рожба...

Отведнъж плетеницата от сцени се насочи именно към него. В някои той яздеше гордо коня си по друми сякаш необятни... в други се премятеше насам-натам върху гърба на животното, а с меч в ръката си възнасяше справедливост, и то без да отнема човешки живот. Имаше и сцени, в които мъжът бе стъпил здраво на земята – като например когато, в обширната зала на един замък пронизваше същество, наподобяващо кръвожаден вълк... или когато със същия замах на меч си се канеше да спаси една хубава и тъмнокоса млада жена, висеща над пропаст, от заплахата на надвисналата над нея тъмноруса злокобна по-зряла дама, която се канеше да я погуби... В друг образ от тази феерия пък мъжът, едвам държаш се на ръцете си, се намираше на скала, издадена над кратера на бушуващ вулкан...

Съкровени мигове по-късно героят и неговата любима отново се намираха един до друг... но този път не бяха сами, а между тях в прегръдките им се бе сгушило малко русо момченце на не повече от годинка... Един от първите символи на тяхната любов. На тяхната забрава...

Величествен пейзаж представляваше и моментът, в който той и тя се гледаха един друг докато тя, жената, а и милиони други хора наоколо бяха привели почетно глава пред него – смелия герой, и други две дами до него. Спасители на цял един свят...

Увлечени в сладкото вълшебство на чувствата си, след миг тъмнокосият момък и неговата прелестна възлюбена вече се намираха на една скала при буен водопад. А мъжът – той бе паднал на едно коляно пред дълбоко разчувствалата се дама. И надали бе изненада за някого, че като продължение на тази сцена образите им вече бяха застанали пред олтар наред красива зелена градина - там, където същата онази друга жена, която той някога бе спасил при ръба на скалата стоеше лъчезарно до тях като тяхна кума, а нейният собствен избранник – като техен кум...

Но всички тези мигове бяха... едва началото...

Изпъстрената с тъй много цветове картина на историята величествена на двамата влюбени продължи на ново място, на което те отидоха, отплавайки с кораб със своя малък син. Там, в онзи Нов свят, в онази друга обстановка, те бяха оставили зад себе си още и още паметни мигове...

В някои тичаха ведро и се наслаждаваха на чувствата си, а подрастващото им детенце подскачаше весело с тях... В други мъжът се намираше зад бюро, изпълнено с документи, а неговата съпруга го бе прегърнала в гръб, готова да е винаги до него във всичко...

В не един от миговете им из този свят имаше и драма. Като например когато той и тя се гледаха с вече порастналия си син, но не виждаха в него своето малко чедо, а един излязъл от пътя си бунтар – с когото все пак им предстоеше няколко сцени по-късно да скрепят отношенията си веднъж завинаги в задружна прегръдка. Ала преди това ликовите на двамата съпрузи преминаха и през други трогателни и дори тежки сцени – като например такава, в която в уютата на техния дом тя бе плувнала в сълзи и стенеше думи от сорта на “Стана спонтанно”... или пък когато нейното почти бездиханно тяло бе прегърнато от неговите здрави ръце там, в тъмнината на един изоставен склад...

Прегърнати той и тя бяха и в други сцени – когато по време на добре подготвена сватба на плажа мъжът бе решил да загърби всичко останало, за да бъде със своята любима... или когато в друг момент същите те се намираха в едно заведение, в което се прегръщаха ликуващо... или пък когато около тях нямаше нищо освен ледена пустош, но вълшебният купол, под който бяха затворени, се пропукваше, готов да им даде свободата за нов живот...

Неведнъж в своите споделени мигове те летяха... В други се носеха дълбоко из водите и някак си дишаха, а романтиката все тъй неуморно сияеше отвсякъде в образите им... също като призованите от тях пламъци, които бушуваха в други сцени... или като пръстта, която вилнееше около тях, но без да е способна да ги затрупа...

В едно от последните видения той и тя бяха заобиколени от зеленина, а пред тях имаше арка, към която и двамата прегърнати съпрузи гледаха някак вгълбено, може би дори някак тъжно докато мъжът шепнеше: *“Тъй е било писано, обич моя”*...

Но ето, че изведнъж се появи и сцена, която продължи малко по-дълго от предходните. Мъжът и жената, държащи се за ръце, вървяха сред повяхнала гора, а ръцете им бяха хванати една за друга...

- Не се плаши... - прошепна мъжът, може би защото усети, че любимата му трепереше.

- Не ме е страх за мен или за теб – изрече тогава тя, загледана с горчивина в неговият сходен поглед. – А за *тях*...

Вървяха. Вървяха. Вървяха.

И тогаз тъмнината на гората напълно ги прибра в обятията си... А наоколо, наред тъмните облаци дим, всичко отекна в ехото на слова, този път изменени в някак смрачен, страховит тон...

“Цвете за моята любима!”

Из същите тези облаци Селесте и Трой неочаквано съзряха своите ликове.

- Любими мой! – възкликна с тревога тя, а тоновете на сладкият ѝ глас се понесоха нейде там...като глас в пустиня. Но тя продължи – Видя ли ги? Това... това бяха те...

- Да... - Трой съумя да отговори, а неговият глас отекна по същия начин из обезпокоителната тъмнина. - Дядо Георги, баба Аврил... и тяхната история...

Едвам рече това и ненадейно мрака бе прорязан от лъчове ярка, заслепяваща светлина. Реакцията на съпрузите Годхънт – тези, чиито ликове все още можеха да се видят из тъй объркващата атмосфера – бе да затворят рязко очите си... а после, когато усетиха, че светлината бе изчезнала, да ги отворят отново. Рязко.

Вече можеха да чувстват телата си. А с тях и да усетят, че се намираха на много топло място. Наред дива зеленина, излегнали се в неудобен като за двама човека сандък... или нещо подобно.

А над тях – надвиснали други двама млади влюбени, току-що станали свидетели на неочакваната им поява.

- Трой!?

- Селесте!?

Изправените извикаха имената на съпрузите Годхънт, които, от своя страна, изцъклили погледите си, също се понадигнаха и жената прошепна:

- Питър... Тифани...

Няколко мига всички останаха безмълвни и единствено звуците на дивата природа на Еквадор процепваше инак пълната тишина, настанала между тези четирима озадачени герои.